

มองมหาวิทยาลัย

-1-

“นอกจากคุณวุฒิและความสามารถดังกล่าว อันเป็นลักษณะความจำเป็นขั้นปฐมแล้ว ผู้ครองตำแหน่งสำคัญในมหาวิทยาลัย ควรจะสามารถอุทิศเวลาให้แก่งานของมหาวิทยาลัยได้มากพอด้วย งานของวิทยาลัยที่กล่าวถึงนี้ ไม่ใช่งานที่อยู่นิ่งคงสภาพอยู่ตลอดเวลา ซึ่งเพียงแต่จะใช้เวลาอ่านเอกสารลงลายมือชื่อเข้าประชุมตามวาระ แล้วก็เสร็จเรื่องไปวันหนึ่ง ๆ หากมิได้ เป็นงานที่ต้องใช้ความคิด ใช้เวลาที่นิจอพิจารณาไตร่ตรองหาช่องทางก้าวหน้าให้เกิดความเจริญแก่สถาบัน และนิสิตนักศึกษาอยู่เสมอ งานวิชาการก็ต้องมีแผนมีช่วงโอกาส ให้คณาจารย์และนิสิตนักศึกษา ได้ก้าวหน้าไปตามความเจริญของวิชาในสากลโลกด้วย ฉะนั้นลักษณะที่จำเป็นของผู้ครองตำแหน่งสำคัญในมหาวิทยาลัยอีกข้อหนึ่ง คือความสามารถอุทิศเวลาเพื่อก้าวหน้าทั้งทางวิชาการและทางบริหาร”

ดร. บัวย อังภากรณ์ / หนังสือ “เสียดิถีอย่าเสียดิน” - ม.ก. 17

-2-

“หน้าที่ต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัยควรได้รับฟื้นฟูให้อยู่ในสภาพ Dynamic มากกว่าที่จะ Static อย่างที่เบนโดยมากในทุกวันนี้ ตัวอย่างเช่น การสอน สอนอย่างไรจึงจะเกิดปะทะกัน หรือมี Sensitivity ต่อปัญหาสังคมและส่งเสริมให้คิดแก้ปัญหา โดยถือว่าเป็นการทำโทษ สอนอย่างไรจึงจะดึงความสามารถต่าง ๆ ของบุคคลออกมา โดยเจ้าตัวอยากใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อสังคม และด้วยความรู้สึกรับผิดชอบที่แท้จริง ทำอย่างไรจึงจะเลิก “สอนหนังสือ” แล้วหันมา “สอนคน” เช่นส่งเสริมให้พัฒนาตัวเองทั้งด้านปัญญา คุณธรรม และศีลธรรม สุนทรียภาพ หน้าที่เสียตาย ยังมีอาจารย์บางท่านที่เข้าใจว่า ยิ่งนักศึกษาสอบตกมากในวิชาของตน ยิ่งแสดงว่าวิชาของตนยาก และตนเองก็ยิ่งเก่ง (คือไม่ได้พยายามศึกษาว่า ตนสอนอย่างไรหรือออกข้อสอบอย่างไร นักศึกษาจึงสอบตกเป็นส่วนใหญ่) หรือหน้าที่ที่เกี่ยวกับการอนุรักษ์ และส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมนั้น ได้ทำกันจริงจังเพียงใด มีวิธีการอะไรที่จะกระตุ้นให้ชาวบ้านเห็นคุณค่าของโบราณ และศิลปวัตถุ และคำนึงถึงความสำคัญของวัฒนธรรม แม้แต่ด้านบริการสังคม จะมีวิธีอะไรที่จะให้บริการประชาชนอย่างมีประสิทธิภาพที่สุด ไม่ใช่บริการเพื่อจะได้บันทึกไว้ว่ามหาวิทยาลัย ได้ทำหน้าที่ของตนแล้ว”

ดร. สายสุรี จุติกุล / วารสารศูนย์ศึกษา ฉบับที่ 4/16